

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 15C/203/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112226208
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2014:3112226208.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín samosudkyňou JUDr. Ivetou Sopkovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova ul.č. 25, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, so sídlom v Bratislave, Grösslingova ul.č. 4, proti odporcovi Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13 v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Súd návrh **z a m i e t a**.

II. Odporcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom, podaným na tunajšom súde dňa 27.09.2012, sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín. Navrhovateľ v návrhu uviedol, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Navrhovateľ ďalej uviedol, že v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere č. XXXXXXX) navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa ust. § 38 a nasl. Exekučného poriadku zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúciu oprávnený navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXX uzavretej s dlžníkom: P. B., nar. XX.XX.XXXX. Návrh na vykonanie exekúcie súdny exekútor zaevidoval pod spis. zn. EX XXXX/XXXX. V rámci uvedeného exekučného konania súdny exekútor predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu t.j. Okresnému súdu Trenčín a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd udelil exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie pod č. 5309*020988. Navrhovateľ spísal dňa 16.9.2010 návrh na zmenu súdneho exekútora a podal tento návrh exekučnému súdu v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Napriek tomu, že návrh na zmenu exekútora mal všetky formálne a materiálne podmienky podľa Exekučného poriadku a O.s.p., exekučný súd o návrhu nerozhodol v zákonom stanovenej lehote 30 dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku účinného od 1.12.2006. Exekučný súd napriek tomu, že exekučná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu v zákonom stanovenej lehote, čím porušil zákon. Navrhovateľ zároveň tvrdil, že v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietiahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu (Okresného súdu Trenčín) založený pre exekučné konanie vedené medzi oprávneným: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598 so sídlom Pribinova ul. č.25,

Bratislava 811 09 a povinným: P. B., nar. XX.XX.XXXX pre vymozenie peňaznej pohľadavky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX, registrácia súdneho exekútora EX XXXX/XXXX, č. poverenia 5309*020988. Navrhovateľ vo svojej žalobe tiež uviedol, že nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu, pretože použil rovnopis exekučného titulu ako nutnú prílohu k návrhu na vykonanie exekúcie a zveril ho zvolenému súdному exekútorovi. Opísaný postup exekučného súdu hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Navrhovateľ tiež uviedol, že nečinnosť exekučného okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05). Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do porušenia jeho práv a spôsobenej škody, po doručení uznesenia exekučného súdu zo dňa 22.11.2010 o zmene súdneho exekútora. Skutkový dej bol zavŕšený doručením uznesenia o zmene súdneho exekútora. Navrhovateľovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadavky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom. Navrhovateľ vynaložil v tomto období na správu pohľadavky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- €, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- €, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom 50,- €, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- €. Celkovo vynaložil navrhovateľ vo veci správy a vymáhania svojej pohľadavky výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu 175,- €. Táto suma by nezaťažila navrhovateľa, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora by dodržal zákonom stanovenú dobu. Ďalej poukázal navrhovateľ na skutočnosť, že návrh na zmenu exekútora podal preto, lebo stratil dôveru k pôvodnému súdному exekútorovi vzhľadom na jeho neefektívne a neúčinné postupy, ktoré nesmerovali k riadnej a včasnej ochrane oprávnených záujmov navrhovateľa, ktorý mal odôvodniteľné podozrenie vzniku škody na jeho strane. Keďže exekučný súd ostal po podaní návrhu na zmenu exekútora nečinný, musel navrhovateľ za účelom udržania bonity jeho pohľadavky a jej zabezpečenia usmerňovať exekútora a ďalšie účastné orgány, čo si vyžiadalo aktívnu systémovú správu pohľadavky navrhovateľom. Zároveň si navrhovateľ uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl.6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru navrhovateľa dôsledkom jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že nastanú účinky predpokladané ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a správnym postupom súdu dôjde k zmene exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu pohľadavky navrhovateľa. Nesprávny úradný postup vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa rizikám, akými je skutočnosť, že neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným alebo k insolvencii povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ považuje za spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Ako ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ tiež uviedol:

a. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;

b. Úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných

podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jeho majiteľov;

c. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal navrhovateľ pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,-Sk, t.j. cca 663,88 €. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadostučinenia navrhovateľ poukázal na viaceré rozhodnutia ústavného súdu vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdmi v civilnom konaní. Navrhovateľ si uplatnil primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 110,64 €, počas ktorých bol exekučný súd bezdôvodne nečinný. Navrhovateľ vypočítal nárok alikvotným pomerom 55,32 € za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu teda 660,- € za rok : 12 mesiacov v roku = 55,32 € za mesiac. Upozornil, že v danej veci bol exekučný súd nečinný viac ako 67 dní. Navrhovateľ uviedol, že postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak bez pozitívnej reakcie. Ako dôkaz na preukázanie týchto tvrdení navrhol pripojenie spisu Ministerstva spravodlivosti SR k predbežnému prerokovaniu nároku navrhovateľa na náhradu škody uplatňovanej v tomto konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhovateľ požadoval, aby súd medzitýmnym rozsudkom v zmysle ust. § 152 ods. 2 veta druhá in fine OSP rozhodol o základe veci tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, pretože tento nerozhodol o návrhu navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXX dlžníkom (povinným): P. B., nar. XX.XX.XXXX, v zákonom stanovenej 30- dňovej lehote, a následne, aby súd rozsudkom rozhodol tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 175,- € a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 110,64 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd vo veci rozhodol dňa 02.07.2013 rozsudkom č.k. 15C/203/2012-28 tak, že návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Súd v zmysle ust. § 156 ods. 3 z.č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) verejne vyhlásil uvedený rozsudok bez nariadenia pojednávania v spojení s ust. § 115a ods. 2 O.s.p..

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací uznesením č.k. 4Co/663/2013-52 zo dňa 28.08.2014 predmetný rozsudok súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci využil možnosť predpokladanú ust. § 115a ods. 2 O.s.p. v náväznosti na ust. § 200ea O.s.p., pretože hodnota uplatnenej pohľadávky neprevyšuje sumu 1.000,- eur, a v zmysle ust. § 156 ods. 3 O.s.p. dňa 02.07.2013 verejne vyhlásil rozsudok bez nariadenia pojednávania v spojení s ust. § 115a ods. 2 O.s.p., podľa ktorého pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ani v drobných sporoch. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli súdu v zákonnej lehote (dňa 10.06.2013) s tým, že účastníci konania na verejnom vyhlásení rozsudku prítomní neboli. Súd tak rozhodoval vo veci podľa ust. § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania na základe listinných dôkazov navrhnutých navrhovateľom. Postup podľa ust. § 115a predstavuje výnimku zo zásady, že súd môže vykonať skutkové zistenia len tým z dôkazných prostriedkov, ktorými bol vykonaný dôkaz spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Skutkové zistenia súd preto robí z listín, ktoré predložili účastníci k návrhu, prípadne ktoré si vyžiadal súd na základe dôkazných návrhov účastníkov. Súd preto môže brať do úvahy listiny, ktoré predložili účastníci s tým, že ak ich títo nemajú k dispozícii, môže ich zadovážiť súd sám na základe ich návrhu. Z tohto potom následne vyplýva, že rozhodnutie bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 115a O.s.p. nemožno založiť na tom, že niektorý z účastníkov nenamietal bremeno tvrdenia, alebo dôkazné bremeno. Z obsahu spisu súdu prvého stupňa vyplýva, že súdna exekútorka JUDr. V. A. podala dňa 03.05.2007 na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenie poverenia v prospech navrhovateľa v procesnom postavení oprávneného na základe

jeho návrhu proti povinnej P. B. na základe exekučného titulu a to rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej rozhodcovskej a.s. sp. zn. SR 5892/06 zo dňa 05.12.2006. Okresný súd Trenčín poverením č. 50309 020988 zo dňa 15.06.2007 poveril súdnu exekútorku vykonaním exekúcie v zmysle žiadosti exekútora a návrhu oprávneného. Oprávnený písomným podaním, doručeným súdu prvého stupňa dňa 20.09.2010 podal návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 22.11.2010 vyhovel návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora s poukazom na § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. J. A.. Z vyššie uvedeného je potom zrejmé, že o podaní oprávneného, doručeného na Okresný súd Trenčín dňa 20.09.2010, rozhodol Okresný súd Trenčín tak, že žiadosti o zmenu súdneho exekútora vyhovel, a to uznesením zo dňa 22.11.2010. Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd nerozhodol o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase (30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora), pričom vo veci bol bezdôvodne nečinný viac ako 67 dní. Ako vyplýva z doposiaľ vykonaného dokazovania žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde. Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ podal na súd návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 20.09.2010 a k vyhovneniu návrhu o zmene súdneho exekútora došlo uznesením, ktoré bolo vydané exekučným súdom dňa 22.11.2010, t.j. 33 dní po uplynutí zákonnej 30-dňovej lehoty a nie v navrhovateľom tvrdenom omeškaní 67 dní. Zároveň však tým, že súd prvého stupňa vo veci nenariadil pojednávanie, nedal navrhovateľovi možnosť reagovať na rozpory v ním tvrdenom skutkovom stave uvedenom v návrhu a stave zistenom z exekučného spisu, ktoré sa preukázali ako zásadne odlišné. V takomto postupe súdu prvého stupňa videl v konečnom dôsledku odvolací súd upretie práva účastníka konania konať pre súdom, pretože ako vyplýva z vyššie uvedeného, základná premisa tvrdená v návrhu (nevydanie uznesenia v lehote 67 dní) sa ukázala ako nepravdivá. Ťažko tu potom možno konštatovať, že by sa malo jednať o zhodné tvrdenie účastníkov. Odvolacia námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca však dôvodná nie je. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na pojednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.10.2012 pod č.k. 6NcC/57/2012-9, kedy krajský súd rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Trenčín JUDr. Denis Vékony a JUDr. Eva Vékonyová sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 15C/203/2012. Sudcovia Okresného súdu Trenčín JUDr. Viera Kumová, JUDr. Judita Knociková, JUDr. Milina Jánošková, JUDr. Mária Tóthová, JUDr. Tatiana Porubánová, Mgr. Martina Trnavská, JUDr. Ing. Miroslav Mandák, JUDr. Milan Straka, JUDr. Beáta Schmidtová, JUDr. Eva Tóthová, JUDr. Michal Antala, JUDr. Marián Manduch, JUDr. Ľubica Balalová, Mgr. Katarína Šimková, JUDr. Renáta Topolčanská, JUDr. Marta Rybárová, JUDr. Iveta Záleská, JUDr. Alena Bieliková, Mgr. Patricie Kepeňová a JUDr. Michal Fiala nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 15C/203/2012. Vec bola dňa 15.05.2013 pridelená náhodným výberom sudcovi JUDr. Ivete Sopkovej. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyvylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu. Okrem toho odvolací súd dodáva, že nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd pojednal vec v neprítomnosti navrhovateľa, odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., pretože sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil a že o veci rozhodoval nezákonný sudca a rovnako nie je pravdou ani tvrdenie navrhovateľa, že súd ignoroval žiadosť o odročenie pojednávania, že súd rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, o tom, že navrhovateľ žiadal odročenie pojednávania, prípadne, že sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu s prihliadnutím na skutočnosť, že žiadne vyjadrenie odporcu sa v spise nenachádza. Preto žiadna z týchto odvolacích námietok neobstojí. Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového, jedinečnosti daného deja, ktoré súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodoch, ktoré sa z 90 % sa nevzťahujú na prejednávaný prípad tak, ako bolo vyššie konštatované. V konečnom dôsledku však za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, pričom súčasťou práva na spravodlivý proces

je aj právo účastníkov súdneho konania, aby sa súd vyrovnal s ich argumentmi a návrhmi a to aj s prihliadnutím na zachovanie princípu dvojinstančnosti súdneho konania. Odôvodnenie rozhodnutia súdu musí obsahovať náležitosti uvedené v ust. § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 167 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.) a súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, pričom jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania, zistené rozhodujúce skutočnosti a ustanovenia právneho predpisu, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery, z ktorých musí byť zrejmé, akými úvahami sa spravoval, keď danú vec posúdil podľa určitého ustanovenia právneho predpisu. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť svoj postup a dôvody rozhodnutia, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Odvolaciemu súdu v náväznosti na procesný postup súdu prvého stupňa, ktorým bola odňatá možnosť účastníkov konať pred súdom, nezostávalo nič iné, len rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvého stupňa nariadiť vo veci pojednávanie a vo veci opätovne rozhodnúť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Súd, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 226 O.s.p. na prejednanie veci nariadil pojednávanie, pričom spolu s predvolaním doručil účastníkom konania aj písomné vyhotovenie poučení podľa Občianskeho súdneho poriadku, vrátane poučenia podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Navrhovateľ prevzal túto zásielku súdu dňa 18.11.2014, jeho zástupca dňa 18.11.2014 a odporca konajúci prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR dňa 18.11.2014.

Odporca konajúci prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR sa k veci vyjadril písomne, podaním zo dňa 24.11.2014, doručeným súdu dňa 01.12.2014 tak, že žiadal, aby ho súd zamietol ako nedôvodný a navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania. Uviedol, že už v žalobnom návrhu sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. neuviedenie spisovú značku príslušného exekučného konania, pod ktorou je vedené na súde, absencia relevantných údajov ako dátum doručenia podania na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátum, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody. Navrhovateľ tak preniesol celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Zdôraznil, že tvrdenie, že nemá vedomosť o spisovej značke ním namietaného exekučného konania, sa nezakladá na pravde, minimálne preto, že kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať možnosť záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. Čo sa týka prietáhov v konaní, v prvom rade je potrebné poznamenať, že navrhovateľ neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 03.05.2011, č.k. III. ÚS 69/2011-25, taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilanibus iura (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak navrhovateľ nekonal, je možné pripísať iba jemu. V druhom rade, odporca má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR (bližšie v časti o Existencii prietáhov v konaní). Poukázal na to, že dňa 23.04.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už v septembri 2012 bola okresnému súdu doručená predmetná žaloba vo veci, je zrejmé, že žalobca ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, tak, ako to predpokladá § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ale skôr. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom (§ 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.) ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2 Cz 38/76, uverejnené pod publikačným číslom R 28/1978). Preto má odporca za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Zároveň informoval súd, že navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, čím zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovaní sám požiadal. Odporca ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a/ z.č. 514/2003 Z.z. preto nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný. K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu poukázal na § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., pričom navrhovateľ podľa jeho názoru doposiaľ dôkazy predpokladané týmto ustanovením, nepredložil. Uviedol, že všeobecným predpokladom na zmenu exekútora je žiadosť oprávneného spolu s uvedením súdneho exekútora, ktorý má nahradiť pôvodného exekútora. Pripúšťa, že v niektorých jednotlivých prípadoch mohol súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonnej lehoty, a to najmä v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol súdu plnú súčinnosť; v takých prípadoch súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu oprávneného na

zmenu súdneho exekútora tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného exekútora a súčasne postúpil spis novému exekútorovi. Oprávnenému nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy - sťažnosť predsedovi súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ak navrhovateľ tento prostriedok nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť. Vo všeobecnosti poukázal i na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02 ktorá konštatuje, že "Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (porovnaj napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem "zbytočné prieťahy" obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00)." Pokiaľ ide o navrhovateľom namietané prieťahy v konaní, v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto holi konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Navrhovateľ si vo vzťahu k uvedenému ani povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania a teda odporca nepovažuje existenciu prieťahov v konaní za preukázanú. Ďalej, pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody. Podľa názoru odporcu navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbrementeňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií. Mal za to, že navrhovateľ v konaní nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, v prvom rade poskytovanie finančného zadosťučinenia nie automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu. Každé okolnosti prípadu sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 663,88 €, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieťahov, je nesprávna úvaha. Je potrebné poznamenať, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe .frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery" sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011. Navrhovateľ zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva a z toho dôvodu odporca nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo navrhovateľa v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť navrhovateľa na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Odporca v tejto súvislosti upozorňuje a ako prílohu tohto vyjadrenia dokladá list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010)] 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (Vec C- 76/10). Z popísaného je zrejmé, že navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila

zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu navrhovateľa na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a pod., s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. Odporca záverom zdôraznil, že podľa jeho názoru navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávne úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Odporca má skôr za to, že stav, v ktorom sa navrhovateľ ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy.

Vyjadrenie odporcu bolo navrhovateľovi doručené prostredníctvom jeho zástupcu dňa 08.12.2014.

Dňa 19.12.2014 navrhovateľ súdu zaslal e- mailom návrh na zrušenie vytyčeného termínu pojednávania na deň 23.12.2014 z dôvodu návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. s tým, že trvá na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Súd uznesením zo dňa 23.12.2014 sp.zn. 15C/203/2012 návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

Ako je uvedené vyššie, súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie na 23.12.2014. Odporca konajúci prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil hospodárnosťou konania a nepožiadaval o odročenie pojednávania s tým, že sa k veci písomne vyjadril. Navrhovateľ a jeho zástupca svoju neúčast' neospravedlnili, nepožiadali o odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov a jediným dôvodom ich neúčasti tak zostal e- mailom zaslaný návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu podaného návrhu na prerušenie konania, ktorý neobsahuje náležitosti podľa § 119 ods. 2 O.s.p... Súd konštatuje, že návrh na prerušenie konania, ktorému navyiac nebolo nevyhovené, sám osebe nie je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania. Súd bol za danej procesnej situácie povinný v prejednávaní veci ďalej konať, na základe jeho povinnosti zabezpečiť spravodlivosť v zmysle § 1 ods. 1 O.s.p. a zabezpečiť ústavné právo účastníkov konania na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Termín pojednávania bol totiž navrhovateľovi a jeho zástupcovi známy od 18.11.2014, tento nebol zrušený a navrhovateľ a jeho zástupca tak mali reálnu možnosť zúčastniť sa na tomto pojednávaní. Skutočnosť, že súd návrh navrhovateľa nepovažuje za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, musela byť navrhovateľovi zrejmalá, pretože súd mu podľa § 119 ods. 4 O.s.p. neoznámil, že pojednávanie odročí.

Súd (vychádzajúc z judikátov Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 21/2000 zo dňa 20.09.2000 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 150/2010 zo dňa 21.10.2010, sp.zn. 3Cdo 57/2011 zo dňa 05.05.2011) mal za to, že svojim postupom neodníme účastníkom konania možnosť konať pred súdom a za splnenia podmienok podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vykonal vo veci dokazovanie na pojednávaní dňa 23.12.2014 v neprítomnosti účastníkov konania a ich zástupcov oboznámením sa s návrhom, žiadosťou navrhovateľa o založenie znaleckého posudku do spisu súdnej správy, vedenou na tunajšom súde pod sp. zn. Spr 703/2014, podstatným obsahom znaleckého posudku č. 1/2014, vypracovaného Ekonomickou univerzitou v Bratislave, ktorý je založený v spise súdnej správy sp. zn. Spr 703/2014, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Trenčín sp.zn. 63Er/1003/2007, odvolaním navrhovateľa a zistil nasledujúci skutkový stav.

Zo spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 63Er/1003/2007 súd zistil, že dňa 27.03.2007 doručil navrhovateľ v procesnom postavení oprávneného súdneho exekútora JUDr. V. A., Exekútorský úrad v O. návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému: P. B., nar. XX.XX.XXXX, za účelom vymoženia pohľadávky, a to na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., so sídlom Bratislava, Karloveské rameno 8, IČO: 35 922 761 zo dňa 05.12.2006, sp.zn. SR 5892/06. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že povinný bol zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi peňažnú pohľadávku na základe zmluvy o úvere zo dňa 20.03.2006. Súdny exekútor P. V. A. zaevidoval návrh pod spis. zn. EX XXX/XXXX. Súdny exekútor JUDr. V. A. doručil Okresnému súdu Trenčín dňa 03.05.2007 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie

exekúcie a vec bola na exekučnom súde zaevidovaná pod spis. zn. 63Er/1003/2007. Okresný súd Trenčín dňa 15.06.2007 vydal poverenie č. 5309 020988 pre exekútora na vykonanie exekúcie v zmysle žiadosti exekútora a návrhu oprávneného. Dňa 20.09.2010 navrhovateľ doručil Okresnému súdu Trenčín v exekučnej veci 63Er/1003/2007 návrh na zmenu súdneho exekútora a za nového exekútora navrhol JUDr. J. A., Exekútorský úrad B. Okresný súd Trenčín o návrhu na zmenu exekútora rozhodol uznesením č.k. 63Er 1003/2007-11 zo dňa 22.11.2010, ktorým návrhu na zmenu súdneho exekútora vyhovel. V exekučnom spise sa nenachádza žiadna urgencia zo strany navrhovateľa za účelom rozhodnutia o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora ani sťažnosť navrhovateľa na prieťahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu.

Podľa záverov znaleckého posudku č. 1/2014 vypracovaného Ekonomickou univerzitou v Bratislave, predstavuje na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému majetková ujma navrhovateľa, diferencovaná podľa jednotlivých typov žalôb nasledovne: 1/ pri žalobách v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, pretože tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o nevydanie poverenia na vykonanie exekúcie (NZP) a pri žalobách v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, pretože tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie (NVP) sumu 30,76 € a 2/ pri žalobách v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, pretože tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o zmenu exekútora (ZE) sumou 31,68 €.

Navrhovateľ si u odporcu žiadosťou uplatnil nárok na náhradu škodu spôsobenú ním tvrdným nesprávnym úradným postupom v zmysle návrhu. Odporca v písomnom vyjadrení potvrdil, že takáto žiadosť navrhovateľa mu bola doručená, pričom jej nebolo vyhovené z dôvodov, ktoré popísal. Súd potom nevykonal ďalšie dôkazy navrhované navrhovateľom - spisom odporcu o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody a potvrdením o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z dôvodu, že ich vykonanie nepovažoval za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Súd vec posúdil podľa nasledujúcich ustanovení právnych predpisov:

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Súd na základe tvrdení navrhovateľa, uvedených v návrhu zistil, že tento si uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín. Nesprávneho úradného postupu sa mal uvedený okresný súd dopustiť tým, že o návrhu navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora nerozhodol v zákonnej lehote. Súd preto v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. zisťoval existenciu podmienok, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody, a ktoré musia byť splnené súčasne: 1/ nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora, 2/ vznik škody a 3/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Na predmetné exekučné konanie sa vzťahuje zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom v rozhodnom období oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný exekučný súd návrh na zmenu exekútora a exekučný súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení o vzniku prieťahov v konaní navrhovateľ navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu (Okresného súdu Trenčín) založený pre exekučné konanie vedené v prospech oprávneného - navrhovateľa proti povinnému: P. B., nar. XX.XX.XXXX, pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX (registrácia súdneho exekútora EX XXXX/XXXX, číslo poverenia 5309 020988). Súd vlastným šetrením zistil, že ide o spis Okresného súdu Trenčín sp. zn. 63Er/1003/2007. Vychádzal z toho, že navrhovateľ uviedol v návrhu na náhradu škody meno, dátum narodenia dlžníčky, číslo zmluvy o úvere a číslo poverenia exekučného súdu, ktoré zodpovedajú údajom z exekučného spisu Okresného súdu Trenčín 63Er/1003/2007, vedenom u exekútora JUDr. V. A. pod spis. zn. EX XXX/XXXX; navrhovateľ zrejme omylom v návrhu uviedol, že menovaný exekútor, pôvodne poverený exekučným súdom, pridilil jeho návrhu na vykonanie exekúcie spisovú značku EX XXXX/XXXX. Z uvedeného exekučného spisu bolo preukázané, že dňa 20.09.2010 bol na tunajší exekučný súd doručený návrh navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora, o ktorom exekučný súd rozhodol 63 dní po jeho doručení, t.j. 33 dní po uplynutí zákonnej 30 dňovej lehoty. Bolo tým vyvrátené tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd bol 67 dní nečinný pri rozhodovaní o jeho návrhu na zmenu exekútora.

V zmysle uvedených právnych predpisov tunajší súd ustálil, že vydanie uznesenia, ktorým súd rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora 33 dní po uplynutí zákonnej lehoty, predstavuje nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 1 z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ argumentoval aj tým, že exekučný súd sa pri rozhodovaní o jeho návrhu dopustil zbytočných prieťahov, čím porušil jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a požadoval, aby súd konštatoval porušenie uvedeného práva, súd k tejto požiadavke navrhovateľa uvádza, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Za skutočnú škodu treba považovať ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v podobe trvalého zmenšenia jeho majetku, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, prípadne nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať pri pravidel'nom behu vecí, nebyť škodovej udalosti.

Navrhovateľ vyčíslil škodu na ním tvrdené paušálne určené vecné náklady spojené s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo

medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom. Ide o náklady, ktoré mal navrhovateľ vynaložiť výlučne v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému v sume 70,- €, na udržiavanie a správu informačného systému v sume 40,- €, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom 50,- €, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15,- €. Navrhovateľ nekonkretizoval, či uvedené náklady predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk a neunesol tak bremeno tvrdenia. Súd má z vlastnej rozhodovacej činnosti vedomosť, že uvádzané náklady v celkovej výške 175,- €, prípadne vo výške 125,- € /po odčítaní 50,- € za komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom/ uplatnil navrhovateľ aj v iných návrhoch o náhradu škody proti odporcovi v skutkovo obdobných veciach podaných na tunajší súd, a teda ich určil ako paušálne náklady, pričom v návrhoch uvádzal, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčíslieť len s nepomernými ťažkosťami, hmotná škoda pozostáva zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca s tým, že vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Súdu je zároveň z jeho rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ je obchodnou spoločnosťou, ktorá sa dlhodobo a vo veľkom rozsahu zaoberá spotrebiteľskými úvermi, ktoré spravuje a vymáha, a na túto činnosť nepochybne potrebuje informačný systém. Takýto systém musel navrhovateľ využívať nielen počas obdobia od podania návrhu na zmenu exekútora do rozhodnutia exekučného súdu o tomto návrhu, ale aj pred týmto obdobím a po ňom a to nielen na správu a vymáhanie pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcie, ale aj takých pohľadávok, ktoré neboli exekučne vymáhané. Preto náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca a náklady na udržiavanie a správu informačného systému musel navrhovateľ vynaložiť aj vtedy, ak by exekučný súd o návrhu na zmenu exekútora rozhodol v zákonnej lehote. V exekučnom spise nie je žiaden záznam o tom, že sa navrhovateľ telefonicky informoval o stave exekučného konania v rozhodnom období, a taktiež v ňom nie je listinný dôkaz o tom, že navrhovateľ poštou urgoval exekučný súd za účelom rozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Súd zároveň zdôrazňuje, že v priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora k žiadnej škode na strane oprávneného nemôže dôjsť, keďže pôvodný exekútor má podľa zákona na základe udeleného poverenia oprávnenie i povinnosť vykonávať úkony exekučného konania za účelom vymoženía pohľadávky oprávneného. Navrhovateľ sa nemôže zbaviť dôkazného bremena ohľadom preukázania vzniku a výšky škody tvrdením, že presnú výšku škody nemôže vyčíslieť ani preukázať, a neobstojí ani argumentácia navrhovateľa o ochrane osobných údajov, obchodného tajomstva, dôverných informácií. Skutočnú výšku škody treba vždy hodnoverne preukázať tak, aby nedochádzalo k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslňovaniu škody.

Súd potom uzavrel, že navrhovateľ nijakým spôsobom nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody.

Je síce pravdou, že navrhovateľ súdu predložil znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Ekonomickou univerzitou v Bratislave, znaleckým ústavom, ktorým preukazoval svoje tvrdenie o vzniknutej škode. Samotnú žalovanú sumu 175,- €, ktorá mala predstavovať majetkovú škodu v dôsledku nesprávneho úradného postupu, ale nevedel preukázať. I znaleckým posudkom vyčíslená škoda 31,68 € totiž predstavuje len paušálne vyčíslenú sumu, pričom z neho nevyplýva, že by sa majetok navrhovateľa aj reálne o takúto sumu ponížil. Pre úplnosť súd poukazuje na skutočnosť, že znalecký ústav pri vypracovaní posudku neriešil len skutkové otázky, ale právne hodnotil vec a vypočítal výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená „nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov Slovenskej republiky v exekučných konaniach, a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prietťahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora“ bez toho, aby nesprávny úradný postup, nezákonnosť akéhokoľvek rozhodnutia, porušovanie zákonných lehôt, nečinnosť, prietťahy v konaní predtým konštatoval príslušný subjekt v zmysle z.č. 513/2004 Z.z., resp. Ústavy SR.

Pokiaľ ide o ďalší zákonný predpoklad vzniku škody, príčinná súvislosť predstavuje objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku. Príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou bude daná vtedy, ak škoda vznikla ako dôsledok nesprávneho úradného postupu, t.j. ak je medzi nimi

bezprostredný vzťah príčiny a následku (ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nedošlo by ani ku vzniku škody). V danej veci nemožno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou, keď súd mal za to, že žiadna škoda nevznikla a pokiaľ by aj navrhovateľ zdokladoval náklady na udržiavanie a správu informačného systému, nepreukázal ich spojitosť s nedodržaním lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora, t.j. že by mu náklady nevznikli za situácie, ak by bola zákonná lehota dodržaná.

Navrhovateľ uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzajúc z nárokov priznávaných Ústavným súdom SR za prietahy v konaní. Zákon č. 514/2003 Z.z. obsahuje ust. § 17 ods. 2, podľa ktorého v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Hoci exekučný súd rozhodol o návrhu na zmenu exekútora po zákonnej lehote, súd bol toho názoru, že oneskorené rozhodnutie v prejednávanej veci nezasahuje do práv navrhovateľa v takej miere, že by bolo namieste priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Bolo na navrhovateľovi, aby preukázal, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením. Navrhovateľ nepreukázal, že by v dôsledku doby rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora povinný subjekt zanikol. Aj ak by povinný zomrel, Občiansky zákonník upravuje postup, ako si môže navrhovateľ ďalej uplatniť svoju pohľadávku v dedičskom konaní. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného resp. exekútora s povinným a tak isto nie je dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože obvykle dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho nesolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní. Pocity frustrácie, úzkosti, neistoty, a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u riadiacich členov navrhovateľa sú pre posúdenie vzniku nemajetkovej ujmy u právnickej osoby bezpredmetné, pretože ujma nevzniká priamo fyzickým osobám, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú. Navrhovateľ nijako bližšie nekonkretizoval zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, neupresnil, v čom a ako oneskorené rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora ovplyvnilo ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa. Pokiaľ navrhovateľ pri vyčíslení náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z nálezov Ústavného súdu SR o zbytočných prietahoch a poskytnutí finančného zadostučinenia, súd poukazuje na to, že navrhovateľ netvrdil a nepreukázal, žeby sa pokúšal vzniknuté prietahy pri rozhodovaní exekučného súdu riešiť sťažnosťou predsedovi exekučného súdu, ktorý mohol zjednať nápravu a predísť tak prípadnej ujme na strane navrhovateľa, pričom uvedená procesná aktivita navrhovateľa, ako jedná z možných účinných právnych prostriedkov ochrany práv, je podmienená práve Ústavným súdom SR pri rozhodovaní o zbytočných prietahoch a priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy. Z uvedených dôvodov súd náhradu nemajetkovej ujmy nepriznal.

Pretože neboli splnené zákonom vyžadované podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z., súd návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

Súčasťou rozsudku je i výrok o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Keďže odporca bol v plnom rozsahu úspešný, podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p má právo na náhradu trov celého konania. Odporcovi trovy konania nevznikli ani si žiadne nevyčísliť v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p., preto mu súd ich náhradu voči navrhovateľovi nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Krajský súd Trenčín prostredníctvom podpísaného súdu (dvojmo).

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť stanovená týmto rozhodnutím splnená dobrovoľne, možno podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).